

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/80/2019
Identifikačné číslo spisu: 2708207509
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2708207509.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu MAESTRO SK s.r.o., so sídlom Komenského 430/46, 909 01 Skalica, IČO: 36 744 166, právne zastúpeného Advokátska kancelária Machová s.r.o., so sídlom Sasinkova 886/16, Skalica, IČO: 36 864 544, proti žalovanému Pavel Huť'a - HP & Inter Dom, s miestom podnikania SNP 1783/45, 908 51 Holíč, IČO: 41 208 781, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Fraňom, so sídlom Haškova 18, Nové Mesto nad Váhom, o zaplatenie 8.845,24 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/138/2017-484 z 27. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Skalica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cb/20/2009-421 z 30. júna 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.863,93 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 3.863,93 eur od 8. augusta 2008 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol, rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť titulom náhrady trov konania Slovenskej republiky na účet Okresného súdu Skalica sumu 296,04 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a napokon žalovanému uložil povinnosť zaplatiť titulom náhrady trov konania Slovenskej republiky na účet Okresného súdu Skalica sumu 285,60 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že predmetom žaloby je úhrada ceny vykonaného diela. Vykonaním dokazovaním mal za preukázané, že medzi účastníkmi sporu bola ústne uzatvorená zmluva o dielo (subdodávateľská), nakoľko si ústne účastníci dohodli, že žalobca ako dodávateľ vykoná pre žalovaného ako objednávateľa stavebné práce na stavbe v H. na ulici U. X. - M. X. Žalobca ako subdodávateľ pritom vykonával uvedené dielo pre žalovaného, ktorý bol hlavným zhotoviteľom - dodávateľom diela pre hlavného objednávateľa spoločnosť MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o. na základe písomnej zmluvy o dielo uzatvorenej dňa 1. mája 2008. Zmluvu posúdil ako zmluvu o dielo

uzatvorenú medzi dvomi podnikateľskými subjektami, preto sa daný právny vzťah posúdil podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

3 Nakoľko žiadna časť zo zmluvy o dielo (subdodávateľskej) nebola dohodnutá písomne, konštatoval, že účastníci súdneho konania boli povinní v zmysle § 120 ods. O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a týmito dôkazmi svoje skutkové tvrdenia aj preukázať, čo sa týka obsahu zmluvy o dielo. Uviedol, že sa obidve zmluvné strany v tvrdeniach zhodli, že boli vykonávané stavebné práce zo strany žalobcu (na základe ústnej zmluvy o dielo) objednané žalovaným na stavbe v H. na ulici U. X. - M. X, teda týmto bol dohodnutý predmet diela.

4 Z vykonaného dokazovania nemal súd prvej inštancie sporovými stranami za preukázaný presný rozsah diela, na ktorom sa zmluvné strany dohodli, skutočnosť ktorá vyplýva z výpovedí samotných strán, keď uviedli, že pôvodný rozsah objednaných prác na stavbe sa zo strany MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o. v neskoršom období rozšíril. Ani na základe rozšírenej požiadavky spoločnosti MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o. strany sporu písomne nestanovili konečný rozsah prác, práce boli vykonávané zo strany žalobcu pre žalovaného na základe priamych pokynov žalovaného (čiastočných objednávok), čo vyplýva z výpovede žalovaného a svedka C. R.. Presný rozsah skutočne zrealizovaných prác nepreukázal ani žalobca a ani žalovaný žiadnymi písomnými dôkazmi (napr. stavebný denník, zápisy o čiastkovom odovzdaní zrealizovaných prác a pod.) a nepreukázali ho ani svedeckými výpoveďami. Poukázal na výpovede svedkov R., D. a R., ktorí neuviedli žiadne skutočnosti, na základe ktorých by sa dal preukázať skutočný rozsah dohodnutých prác a tiež rozsah zrealizovaných prác.

5 Poukázal na záver súdom ustanovenej znalkyne Ing. Márie Makošovej (odborník v oblasti stavebníctva), ktorá v prvom znaleckom posudku konštatovala, že z vykonaných dôkazov a z ohliadky realizovaných prác nie je možné určiť rozsah reálne vykonaných prác zo strany žalobcu pre žalovaného, nakoľko tieto práce v súčasnosti nie sú viditeľné, keďže boli v neskoršom období zakryté ich terajším používateľom a vlastníkom (a to kobercami, štúdiovou ťažkou technikou a ďalšími technickými úpravami) a z toho dôvodu nemohli byť priamo preskúmané. Na základe toho v zmysle ďalších pokynov súdu znalkyňa vypracovala ďalší znalecký posudok, v ktorom určila na základe projektovej dokumentácie rozsah prác, ktorý musel byť zo strany žalobcu zrealizovaný pre žalovaného a ktoré práce následne odovzdal žalovaný hlavnému objednávateľovi MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o.

6 Rozsah stavebných prác, ktoré žalobca v rámci realizácie zmluvy o dielo (ústne uzatvorenej) zrealizoval pre žalovaného určila znaleckým posudkom č. 25/2015 zo dňa 11. decembra 2015 a to tak, že z položiek uvedených v rozpise prác k faktúre č. 2008053 zo dňa 31. júla 2008 boli zrealizované stavebné práce uvedené pod položkami 1. oprava okenných špaliet po výmene okien vonk./vnút. 3. zvislé a kompletne konštrukcie - zaomietanie otvoru do 0,25 m², 4. vodorovné konštrukcie - 4 zamurovanie otvoru do 0,25 m², 5. zamurovanie otvoru nad 1 do 4 m², 7. omietka vnút. stien vápenná štuková, 8. zaomietanie otvoru do 4 m², úpravy povrchov, podlahy, výplne a 11. presun hmôt pre budovy murované výšky do 12 m, ostatné konštrukcie a práce. Ostatné faktúrované položky znalkyňa ako nepreukázané nepriznala. Súd prvej inštancie uzavrel, že takto bol potom určený preukázaný rozsah diela, ktoré bolo zo strany žalobcu vykonané.

7 Vzhľadom k tomu, že si účastníci zmluvy o dielo nedohodli cenu za vykonávané práce, znalkyňa v znaleckom posudku určila aj cenu týchto prác na základe Výmeru FCÚ č. 8241/331/88 - pravidiel pre stanovenie stavebných prác v celkovej sume 3.247,- eur bez DPH. V roku 2008 bola DPH 19%, t. j. 616,93 eur, celková suma prác s DPH je potom 3.863,93 eur. V súvislosti s námietkou žalovaného, že žalobcovi nevzniklo právo na uplatnenie ceny diela z dôvodu, že dielo nebolo dokončené a odovzdané, uviedol, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by dohodnuté dielo malo byť vykonané a odovzdané na základe zmluvy v termíne, ktorý žalobca nedodrжал, resp. že dielo nebolo vykonané a odovzdané v deň, keď žalobca vystavil faktúru za vykonanie diela. Faktúra za dielo bola žalobcom vystavená dňa 31. júla 2008 a odovzdaná žalovanému spolu so súpisom vykonaných prác. Konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že v uvedený deň dielo vykonané a odovzdané nebolo. Tomu že dielo muselo byť už v uvedený deň (resp. dňa 21. júla 2008) vykonané a odovzdané, zodpovedá aj skutočnosť, že už dňa 21.

júla 2008 bola podaná žiadosť o kolaudáciu stavby, a na deň 15. august 2008 bolo zvolané kolaudačné konanie na stavbu. Kolaudačné rozhodnutie č. k. SÚ/2008/16203-3/KAR-22 bolo stavebným úradom vydané dňa 26. augusta 2008 a nadobudlo právoplatnosť dňa 8. septembra 2008. V súvislosti s tým súd prvej inštancie zdôraznil, že kolaudačné konanie vždy prebieha po zrealizovaní a odovzdaní stavby diela objednávateľovi stavby. Tieto skutočnosti potvrdila spoločnosť CONSULTING, s.r.o. Uzavrel, že bez toho, že by celé dielo nebolo odovzdané zo strany žalovaného spoločnosti MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o. nemohlo by začať kolaudačné konanie dňa 21. júla 2008. Žalovaný uvedeného diela nemohol odovzdať spoločnosti MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o. bez toho, aby uvedeného diela neprevzal od subdodávateľa - žalobcu. Poukázal na záznam z kontrolného dňa č. 13 zo dňa 30. júla 2008, z ktorého vyplýva, že búracie práce boli vykonané v rozsahu 100%, sadrokartónové priečky v rozsahu 100%, rekonštrukcia administratívnej časti v rozsahu 95% (čaká sa na vyčistenie), z čoho vyplýva že dielo v uvedenom čase zo strany žalobcu bolo zrealizované.

8 Na základe uvedeného bol súd prvej inštancie názoru, že žalobca zrealizoval pre žalovaného dielo v rozsahu uvedenom v znaleckom posudku, dielo žalovanému odovzdal a žalovaný bol na základe uvedeného v zmysle § 546 ods. 1 Obch. zák. povinný uhradiť žalobcovi cenu vykonaného diela, ktorá bola stanovená v znaleckom posudku v celkovej sume 3.863,93 eur v zmysle § 546 ods. 2 Obch. zák. (cena obvyklá). Preto súd žalobcovi priznal nárok z titulu zrealizovaného diela v sume 3.863,93 eur. A keďže finančný nárok vo väčšom rozsahu žalobca nepreukázal, súd žalobu vo zvyšku žalobcom uplatneného nároku zamietol.

9 Čo sa týka nároku na zľavu z ceny diela v sume 1.991,64 eur v dôsledku vady anhydridovej podlahy, nárok, ktorý žalovaný uplatnil ako obranu v zmysle § 98 OSP, zľava je jednou z možností vyvodenia zodpovednosti voči zhotoviteľovi diela za to, že zhotovené dielo má vady (§ 436 ods. 1 písm. c) Obch. zák. v súvislosti s § 564 prvá veta Obch. zák.).

10 Súd zistil, že anhydridová podlaha bola zrealizovaná najneskôr dňa 25. júna 2008, vyplýva zo záznamu z kontrolného dňa č. 8, kedy zúčastnené osoby za investora a hlavného dodávateľa - žalovaného konštatovali v rámci stavu prác a dodávok 100% prestavanosť pri realizácii anhydridovej podlahy, pričom pri kontrolnom dni č. 7 dňa 18. júna 2008 zúčastnené osoby za investora a hlavného dodávateľa - žalovaného konštatovali v rámci stavu prác a dodávok 90% prestavanosť pri realizácii anhydridovej podlahy. So zreteľom na uvedené konštatoval, že najneskôr už dňa 25. júna 2008 sa žalobca musel dozvedieť o vadách tohto diela v zmysle ustanovenia § 562 ods. 1, ods. 2 Obch. zák. (povinnosť predmet diela prezrieť a oznámiť vady diela bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistí, resp. mal zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti pri prehliadke).

11 Súd ďalej konštatoval, že vady anhydridovej podlahy žalovaný neoznámil žalobcovi napriek tomu, že tieto podľa neho existovali a žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že opravoval len viditeľne nutné opravy - anhydridový poter v rozsahu 3 m² a tiež uviedol, že žalobca do podláh nevyrezal dilatčné špáry a z toho dôvodu prišlo k poškodeniu podlahy. Vady podlahy žalovaný neoznámil žalobcovi ani vo výzve na dokončenie diela a odovzdanie jeho predmetu zo dňa 21. októbra 2008. Až dňa 1. júla 2010 v súvislosti so vznesením obrany uplatnil žalovaný voči žalobcovi nárok na primeranú zľavu bez toho, aby predtým vady anhydridovej podlahy žalobcovi oznámil a následne že by žalobcu vyzval na odstránenie tejto vady. Súd poukázal na to, že žiadny dôkaz o oznámení vady a o výzve na jej odstránenie vady žalovaný v konaní neprodukoval a do spisu nezaložil ani písomné dôkazy o oznámení vád a výzve na odstránenie vád.

12 Zdôraznil, že z právnej úpravy Obchodného zákonníka vyplýva, že uplatnenie zľavy z ceny diela sa navyše musí vykonať písomne, čo vyplýva zo znenia ustanovenia § 436 ods. 2 Obchodného zákonníka (včas zaslané oznámenie vád).

13 Čo sa týka písomného uplatnenia zľavy z vykonaného diela zo dňa 1. júla 2010, súd prvej inštancie bol názoru, že toto uplatnenie zľavy sa uskutočnilo zo strany žalovaného po uplynutí premĺčacej lehoty na uplatnenie zľavy v zmysle ustanovenia § 436 ods. 2 Obchodného zákonníka (bez zbytočného odkladu). Zároveň u žalovaného nedošlo pred uplatnením zľavy k reklamácií vád realizovaného diela tak,

ako to súd uviedol v predchádzajúcej časti odôvodnenia rozsudku týkajúceho sa oznámenia vád a reklamácie vád.

14 Na základe uvedeného súd nárok žalovaného z uplatnenej obrany v tejto časti žalovanému nepriznal.

15 V súvislosti s uplatneným nárokom žalovaného na náhradu škody voči žalobcovi v sume 2.251,15 eur, tento je žalovaným zdôvodnený ako škoda, ktorá vznikla žalovanému tým, že musel uhradiť spoločnosti TVG Klima Slovakia s.r.o. uvedenú sumu za prenájom zariadení na vysušovanie anhydridovej podlahy v období od 2. júla 2008 do 11. júla 2008 a to z dôvodu, že podlaha nebola dostatočne vysušená, nakoľko žalobca podlahu nezrealizoval v dohodnutom termíne.

16 V danom prípade úhradou faktúry zo strany žalovaného spoločnosti TVG Klima Slovakia s.r.o., žalovanému by vznikla ujma na majetku - jeho zmenšenie o uhradenú sumu 2.251,15 eur. Z faktúry č. 08157 zo dňa 14. júla 2008 (č. l. 80) je preukázané, že spoločnosť TVG Klima Slovakia s.r.o. fakturovala žalovanému za prenájom zariadení na sušenie od 2. júla 2008 do 11. júla 2008 sumu 2.251,15 eur. Úhradou tejto faktúry zo strany žalovaného by v danom prípade žalovanému vznikla škoda ako majetková ujma. Žalovaný v konaní nepreukázal úhradu tejto faktúry z jeho strany a na túto skutočnosť neprodukoval v konaní žiadny dôkaz. Žalovaný tak nepreukázal že došlo k úbytku jeho majetku o ním uvedenú sumu a teda k vzniku škody.

17 Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že aj čo sa týka realizácie anhydridovej podlahy žalovaný ako objednávateľ uzavrel so žalobcom ako dodávateľom ústnu zmluvu o dielo na zhotovenie anhydridovej podlahy a pri uzatváraní tejto zmluvy si dohodli len cenu za zhotovenie tohto diela, čo vyplýva z výpovede žalovaného (č. l. 49). Táto dohodnutá cena bola žalobcovi zo strany žalovaného aj vyplatená, čo vo výpovedi potvrdil štatutárny zástupca žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by si so žalobcom v uzavretej zmluve o dielo dohodli termín ukončenia - zrealizovania diela - anhydridovej podlahy, resp. že by žalobcovi tento požadovaný termín oznámil a žalobca by takýto termín akceptoval. Za preukázané mal len to, že anhydridová podlaha bola zrealizovaná najneskôr dňa 25. júna 2008, čo vyplýva zo záznamu z kontrolného dňa č. 8, kedy zúčastnené osoby za investora a hlavného dodávateľa - žalovaného konštatovali v rámci stavu prác a dodávok 100% prestavanosť pri realizácii anhydridovej podlahy. Pokiaľ žalobca tvrdil, že dielo - anhydridová podlaha - malo byť zhotovené skôr a to v takom termíne, aby sa z podlahy po jej zhotovení odstránila vlhkosť prirodzeným vysychaním pred dňom 2. júla 2008, žalovaný ani nepreukázal, že by žalobcu vyzýval na urýchlenie prác, resp. na dodržanie nejakého termínu realizácie prác. V tomto žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný preto nepreukázal, že by v rámci zmluvy o dielo bolo dohodnuté, že dňa 2. júla 2008 by malo byť dielo - anhydridová podlaha - zrealizované tak, že bude mať aj požadované vysušenie. Tým žalovaný nepreukázal, že žalobca porušil svoju povinnosť, ktorá by mu vyplývala zo záväzkového vzťahu vzniknutého na základe zmluvy o dielo.

18 Na základe uvedeného súd nárok žalovaného z uplatnenej obrany aj v tejto časti žalovanému nepriznal, keďže nie je preukázaná zodpovednosť žalobcu za škodu z dôvodu nepreukázania škody a porušenia povinností. Preto nedošlo v rámci rozhodnutia súdu ku kompenzácii tohto nároku voči žalobcom uplatnenej pohľadávke.

19 Žalobca navrhol v konaní vykonať dôkaz dopytom na Daňový úrad Trnava, pobočka Skalica, či si žalovaný v roku 2008 uplatnil DPH z faktúry č. 2008053 zo dňa 31. júla 2008 na celkovú sumu 8.845,24 eur, pričom DPH mala byť v sume 1.412,27 eur. Súd zamietol uvedený návrh na doplnenie dokazovania z dôvodu, že takýto dôkaz nemá význam pre rozhodnutie v tomto spore, nakoľko zahrnutie faktúry do účtovníctva daňového subjektu nie je dôkazom toho, že by vznikla zmluva o dielo a aký bol jej obsah.

20 Na základe uvedeného súd žalobcovi priznal sumu 3.863,93 eur za zrealizované dielo.

21 Podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným

spôsobom.

22 Vzhľadom k tomu, že žalobcovi vznikol nárok na plnenie voči žalovanému, žalovaný je v omeškaní s úhradou priznanej pohľadávky od dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry, t. j. od 8. augusta 2008.

23 Súd žalobcovi priznal v zmysle § 369 ods. 1, ods. 2 Obch. zák. úrok z omeškania z priznanej pohľadávky 3.863,93 eur vo výške 14,25%, v súvislosti s dňom vzniku omeškania dňa 8. augusta 2008. Výšku úroku určil v zmysle § 369 ods. 1 Obch. zák. Keďže výška úroku nebola v zmluve o dielo dohodnutá, platí potom zákonný úrok, ktorý bol v čase vzniku omeškania o 10% vyšší, ako je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska. Základná úroková sadzba bola 4,25%.

24 O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a s poukazom na úspech účastníkov v konaní, ktorý bol fakticky v polovici.

25 Vzhľadom k tomu, že účastníci mali v konaní polovičný úspech, súd podľa výsledku konania v súlade s ust. § 148 ods. 1 O.s.p. rozhodol o povinnosti žalobcu k náhrade trov konania štátu vo výške 296,04 eur a o povinnosti žalovaného k náhrade trov konania štátu vo výške 285,60 eur.

26 Z uvedených dôvodov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

27 Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 31Cob/138/2017-484 z 27. septembra 2018 odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 30. júna 2016 č. k. 5Cb/20/2009-421 odmietol a rozhodol, že žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

28 Odvolací súd, na základe žalovaným podaného odvolania proti vyhovujúcemu výroku a závislým výrokom o náhrade trov konania účastníkov ako aj štátu a po preskúmaní spisového materiálu zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený advokátovi žalovaného dňa 31. augusta 2016. Od nasledujúceho dňa po doručení predmetného rozsudku t. j. 01. septembra 2016 začala žalovanému plynúť 15-dňová zákonná odvolacia lehota, v rámci ktorej bolo potrebné podať odvolanie. Odvolací súd konštatoval, že nakoľko koniec odvolacej lehoty pripadol na deň 15. september 2016 t. j. deň pracovného pokoja, bol posledným dňom odvolacej lehoty najbližší pracovný deň a to 16. september 2016 (piatok). Ďalej odvolací súd v odôvodnení uviedol, že dňa 16. septembra 2016, teda posledný deň odvolacej lehoty bolo súdu prvej inštancie doručené odvolanie žalovaného prostredníctvom telefaxu. Výslovil názor, že v zmysle Civilného sporového poriadku nie je možné uskutočniť písomné podanie formou telefaxu, pretože v ust. § 125 ods. 1 CSP sa výslovne uvádzajú v súdnom spore akceptované formy podaní a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 podanie uskutočnené formou telefaxu nepozná. Na podporu správnosti tohto názoru poukázal odvolací súd na totožný právny záver vyjadrený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 608/2017-12 zo dňa 10. októbra 2017. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaný síce následne podal obsahovo totožné odvolanie v listinnej podobe osobne na súde, avšak až dňa 26. septembra 2016, teda po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty, keď jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty pre podania odvolania proti napadnutému rozsudku bola súdom prvej inštancie zamietnutá ako uviedol v odseku 3 odôvodnenia tohto uznesenia a preto odvolací súd dospel k záveru, že nakoľko písomné podanie uskutočnené telefaxom nie je možné akceptovať a podanie doručené v listinnej podobe dňa 26. septembra 2016 bolo podané oneskorene, procesnoprávnym dôsledkom oneskorene podaného odvolania je jeho odmietnutie v zmysle § 386 písm. a/ CSP. Nakoľko Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie bolo odmietnuté, odvolací súd analogicky aplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu k odmietnutiu odvolania, lebo v danom prípade konanie končí bez toho, aby súd rozhodoval vo veci samej a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá oneskorene podala odvolanie a o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako procesne úspešnej strane nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal, nakoľko žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a bolo by v rozpore so zásadou

hospodárnosti konania, ak by odvolací súd rozhodol, že priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% a následne by vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie priznal trovy odvolacieho konania v sume 0 eur.

29 Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Poukázal na ustanovenie § 125 ods. 2 CSP (správne § 125 ods. 1 CSP - poznámka dovolacieho súdu), ktoré umožňuje písomné podanie urobiť v dvoch základných podobách a to v listinnej podobe a v elektronickej podobe. Vyslovil názor, že podanie v elektronickej podobe, resp. právny úkon uskutočnený v písomnej forme a elektronickej podobe nie je nikde v CSP, CMP, SSP ani v Občianskom zákonníku a ani inde v právnom poriadku Slovenskej republiky definované. So zreteľom na uvedené vyslovil nesúhlas s názorom vysloveným Ústavným súdom SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 608/2017, že elektronickým podaním je len podanie urobené do elektronickej schránky, e-mailom alebo prostredníctvom formulára. Dovolateľ poukázal na to, že zákon o e-Governmente v ustanovení § 3 písm. g/ definuje aj elektronický dokument. Vyslovil názor, že telefaxová správa je v skutočnosti elektronický dokument vo formáte TIFF vytvorený pri optickom snímaní listiny telefaxovým prístrojom odosielateľa, ktorý je prostredníctvom verejnej telekomunikačnej siete (presne tej istej, ktorá spája počítač odosielateľa a príjemcu pri zasielaní e-mailu či elektronickej správy systému ústredného portálu verejnej správy) prenesený do telefaxového prístroja alebo počítača príjemcu. Uzavrel, že z uvedeného vyplýva, že telefaxové podanie elektronickej správou, ktorej obsahom je elektronický dokument a podanie uskutočnené telefaxom je podaním urobeným v elektronickej podobe bez autorizácie.

30 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP, veta pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

31 Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolanie žalovaný odôvodnil dovolacím dôvodom uvedeným v § 420 písm. f/ CSP.

32 Pred vecným prejednaním dovolania dovolací súd najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

33 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

34 Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35 Pod pojmom „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“ má zákon na mysli také rozhodnutie, ktorým sa konanie skončilo bez toho, aby sa vec meritórne rozhodla (napríklad uznesenie o zastavení odvolacieho konania v dôsledku späťvzatia odvolania, nezaplatenia súdneho poplatku, atď.). Charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, má nepochybne aj dovolaním napadnuté uznesenie o odmietnutí podaného odvolania.

36 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

37 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v

prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore. Za vadu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP sa považuje aj to, keď odvolací súd odmietol odvolanie strany sporu, hoci na takýto postup nebol daný zákonný dôvod.

38 Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že dovolateľ tvrdí, že odvolací súd neakceptoval ním včas formou telefaxu podané odvolanie. Civilný sporový poriadok určuje záväzne formu podania v ustanovení § 125. Zákon ustanovuje, že podanie má byť urobené písomne, pričom písomná forma môže byť listinná (papierová) alebo elektronická. Ide o taxatívny výpočet možností podôb podania strany. Vychádzajúc z ustanovenia § 125 CSP, tak ako to správne konštatoval odvolací súd, podľa aktuálne platnej právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016, už nie je možné písomné podanie uskutočniť telefaxom. Nemožnosť uskutočniť písomne podanie telefaxom vyplýva aj z odlišného znenia ustanovenia § 42 ods. 1 OSP, ktoré na rozdiel od ustanovenia § 125 ods. 1 CSP ako jednu z možných foriem akou môže subjekt urobiť úkon voči súdu uvádza aj podanie urobené telefaxom. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že Civilný sporový poriadok podanie uskutočnené formou telefaxu nepozná. Vychádzajúc z uvedeného nebolo potom postupom odvolacieho súdu, ktorý neakceptoval žalovaným podané odvolanie vo forme, ktorú zákon nepripúšťa, porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a odvolací súd postupoval v súlade s ustanovením § 386 písm. a/ CSP, keď žalovaným obsahovo totožné odvolanie, podané v listinnej podobe osobne na súde až dňa 26. septembra 2016 teda po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty (posledným dňom na podanie odvolania bol 16. september 2016), skutočnosť ktorú nerozporoval ani samotný žalovaný, keď sám podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty, avšak neúspešne, ako oneskorene podané odmietol.

39 Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného je procesne neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

40 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

41 Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.